

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: N. C. SCHINA, Președinte la Curtea de apel București

Secretar: VIRGIL ANGHELOVICI

Doctor în drept de la Paris, magistrat

Redactor-proprietar: I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România 100 lei
6 luni 50 »
3 luni 25 »

APARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 13/29 =

Rugăm cu insistență pe onorații noștri abonați a trimite prin mandat poștal plata abonamentelor datorate, pe adresa d-lui Codreanu, la ziar, sau să plătească încasatorilor noștri *D. Niculescu* pentru provincie și *C. Petculescu* pentru capitală, singurii împuterniciți a încasa sume și libera chitanțe din registrul cu mateți prevăzut cu stampila ziarului.

SUMAR

— În jurul unei circulări, de d-l jude-președinte *Ath. Demetrescu*;
— Modificarea Art. 237, 284, 340 și 471 din proc. penală și 17 din reg. portăreilor, de d-l judecător *Petre Ștefan Stoica*;

JURISPRUDENȚA

— Curtea de Casație s. III: *Ministerul de Război cu Ific Barasch* (Orice daraveră care decurge din legea de rechiziții este civilă iar nu comercială.)
— Curtea de Apel București s. III: *Friederich Șeller cu N. A. Papadat* (Căror contracte au a se aplica dispozițiile decretului lege 1058 cu privire la majorarea chiriiilor ?);
— Curtea de Apel Constanța: *S. Logothetides cere ridicarea sechestrului-administrator* (Despre căile de atac și reformare a ordonanțelor pentru punerea averii streinilor supuși statelor inamice sub administrația justiției.) — Trib. Constanța; *Aurica Martinescu cu Căpitan George Pastiu* (Interpretarea art. 400 pr. civilă).

IN JURUL UNEI CIRCULARI

În No. 8 al „Curierului Judiciar” din 10 August a. c. a apărut un articol al eminentului magistrat, D-lui Ionescu-Dolj, procuror-general al Curții de Apel din București, „Munca și priceperea ca criterii de avansare în magistratură”, prin care d-sa comentează circulara adresată de către Onor. Consiliu Sup. al Mag. prin organul Onor. Min. de Justiție tutulor instanțelor judecătorești prin care șefii diferitelor instanțe, dela Curtea de Apel până la judecătorie, sunt obligați să înființeze registre în care să se treacă numerile tutulor hotărârilor judecătorești, redactate de magistrați. Aceasta — spune circulara — pentruca munca depusă să servească Consiliului ca criteriu la avansare.

Să ne fie permis, a face și noi câteva observații asupra acestei circulări, neînțelegând prin aceasta ca să polemizăm cu prea simpaticul și onoratul, înalt magistrat, dacă nu ne vom uni, în totul, în păreri, cu d-sa.

D-l Ionescu-Dolj, spune că măsura luată de minister e un mare eveniment pentru lumea judecă-

toarească și va forma începutul unei noi epoci pentru magistratură, epoca independenței pe care o dă siguranța în respectul muncii îndeplinite.

Dela început trebuie să mărturisim că nu împărțim pe de-a întregul acest optimism. Mai întâi d-sa spune că „nu se poate tăgădui că și până acum aceste criterii, munca și priceperea au fost luate în considerațiune la numiri și avansări, dar azi, prin modul cum sunt organizate, însemnează că li se decretează oficial locul de onoare între celelalte criterii”.

Dacă ar fi exact aceasta, atunci cum se explică, că tot un înalt magistrat, d-l Hamangiu, consilier la Inalta Curte de Casație, a declarat într-un interview, apărut mai acum un an, într-o gazetă cotidiană „Lumina”, că „la Ministerul de Justiție, s’au făcut cele mai mari injustiții. E paradoxal, dar așa e.”?

Dar numai d-l Hamangiu constată acest trist lucru, dar toată lumea judecătorească știe cum s’au făcut, până acum, numirile și avansările în magistratură.

Mulți d-nii inspectori judecătorești spun unora dintre magistrați pe care-i găsec bine cu ocaziunea inspecțiunilor: „Ți am făcut raport elogios, fiindcă văd că muncești serios și-ți înțelegi misiunea, ai merita avansarea, dar ce folos că rapoartele noastre favorabile sunt puse la dosar, nu se citesc de nimeni; rău pot să-ți fac, dar bine, nu; n-ai și d-ta pe cineva să pui pe lângă...” E nostim, ca să nu zicem, picant, nu-i așa?...

Să spunem dar lucrurile pe adevăratul lor nume: până aci am avut *epoca favoritismului*.

Dacă este așa — și așa este — cum se poate susține că „până acum criteriul la avansări a fost tot munca și priceperea”?

Că au fost multe excepțiuni fericite, când s-au recunoscut munca și priceperea, da, recunoaștem, dar aci vorbim de regula generală.

Am avea multe de spus sau povestit asupra acestui subiect, dar considerăm lucrul ca arhicunoscut și la ce folos „a deschide uși deschise”?

Chestiunea este acum aceasta: va remedia circulara sus menționată această deplorabilă stare de lucruri? Ne îndoim mult, căci și până acum inspectorii judecătorești dovedeau și relevau meritele unora dintre magistrații pe cari îi inspectau, în rapoartele lor scrise și înaintate Onor minister. Or, cine oprea pe Onor Consiliu Sup. al Mag. să ceară aceste rapoarte și să le studieze?...

Dacă actualul ministru și actualul Consiliu Sup. al Mag. dau dovezi, necontestat, prin circulara de care vorbim, că sunt animați de intențiuni bune și sentimente frumoase față de Magistratură, cine ne garantează că se va întâmpla tot astfel și în viitor?

Dar mai e încă ceva: Nu de legi bune, nu de ordonanțe bine ticluite, nu de circulări bine intenționate, ne-am plâns și ne plângem, cu toții, mereu, ci de inaplicarea lor, de aplicarea lor falsă sau de eludarea lor. Câte sute de ordonanțe impecabile nu s'au dat, și ca fond și ca formă, poate, relativ la fixarea prețurilor maxime, bunioară. Respectatua-măcar vreuna din ele în mod serios? Nu prea avem la cunoștință!

Ne vom închina deci, înaintea acestei circulări numai după câțiva ani, când și dacă ea își va da roadele așteptate. Până atunci, dacă nu trebuie să fim prea sceptici, poate, dar nici prea entuziasmați nu urmează a fi.

După umila noastră părere, răul — inaplicarea legilor și circularilor — e mult mai adânc; el provine de la sistemul nostru de guvernământ oligarhic, — după cum s'a constatat de atâția alții înaintea noastră — și nu ne putem aștepta, așa curând, la o remediere serioasă de cât după desființarea acestui detestabil sistem. Or, marile reforme politice și economice, votate sau decretate, sunt abia începutul sfârșitului, credem.

În prea strânsă legătură însă, de chestiunea selecțiunii ce ne preocupă stă chestiunea, veche și dânsa, a retribuțiunii magistraților.

Să ne fie permis a spune câteva cuvinte și asupra acesteia din urmă. Convingerea noastră nestrămutată este că cea mai bună selecțiune posibilă, chiar dacă ea ar fi inspirată cuiva de către însăși Divinitatea precum Jehova a inspirat cele 10 table ale lui Moise, și chiar dacă această selecțiune s'ar putea aplica în practică, întocmai după intenția celui ce a născocit-o, această selecțiune, zicem nu-și va atinge scopul urmărit, de a avea un corp de magistrați de elită, independent, care să-și înțeleagă misiunea și să facă onoare țării, cât timp magistratura, dintre toate profesiunile — și intelectuale și manuale — va fi, dacă nu chiar cea mai prost plătită dar, cu siguranță, între cele mai infam remunerate.

Atâta timp cât magistratului nu-i va fi bine asigurată existența materială așa în cât să nu fie silit, ziua și noaptea, să facă o adevărată echili-

bristică intelectuală spre a-i ajunge leafa; atât timp, zicem, magistratul, chiar cel mai bine intenționat, nu se va putea gândi prea mult la numărul de hotărâri ce este obligat prin *Circulară* să redacteze personal, și mai cu seamă la modul lor de redactare, ci mai curând se va gândi, poate, la *numărul de datorii* ce va avea contractate pe piață și la modul cum ar putea să le achite vreodată!?

Mutatis mutandis, ar fi locul să amintim aci dictonul: „*Primum vivere, deinde philosophari*“!

Mai e nevoie să demonstrăm această extraordinară de precară situație materială a magistraturei? Renunțăm întru cât nimeni nu se îndoeste, credem.

Să amintim numai un singur lucru: Un judecător de ședință sau un judecător de ocol este retribuit și azi cu leafa de 520 lei, bugetar, ca și acum 30 ani! Nu vorbim de sporul de scumpete, care este efemer și care și așa este absolut insuficient.

Știm cu toții, însă, că chiar cu mult înainte de războiu, când traiul era infinit mai eftin, de către fruntași ai țării se exprimă dezideratul imperios ca să se dubleze cel puțin, dacă nu să se tripleze, salariile magistraților.

Făcutu-s'a ceva? Nimic absolut.

Guvernele — din orce țară și din orce timp — aceasta e știut, rareori au luat măsuri de îndreptare a unei stări intolerabile de lucruri „până nu a ajuns cuțitul la os“.

Atunci, ce rămâne de făcut, căci nu se simte, nici azi, nimic, în această privință din partea guvernului, pentru care, se vede, că cuțitul încă nu a ajuns la os?

De o *grevă* a magistraților nu poate fi vorba...

Se zice că nu e demn... nu e compatibil cu situația lor...

Noi nu vedem în acest caz, de cât o singură soluțiune: alții poate văd mai multe și mai bune — să apelăm respectuos, cel puțin noi magistrații inferiori ierarhicește către Onor. Consiliu sup. al Magistraturei, ca să intervină — fiind vorba de prestigiul acesteia — la onor Minister de justiție, cu toată discrețiunea cuvenită dar și cu toată autoritatea sa pentru remedierea acestei situațiuni.

Suntem convinși că, după cum onor Consiliu a impus prin organul Ministerului de Justiție *obligățiunii* magistraților, tot asemenea va ști să obțină prin aceasta și *drepturi* pentru dânsii, *dreptul de a putea trăi oneneste*, conform cu pozițiunea lor socială.

În aceste condițiuni, numai, credem, că vom avea un corp de magistrați, cu adevărat select, care să facă fală României-Mari și Noi.

ATH. DEMETRESCU

▲ Jude-Președinte, Poenari Burchi-Prahova

Modificarea art. 237, 284, 340 și 471 din procedura penală și 17 din regulamentul portăreilor.

Art. 237 din pr. penală, așa cum a rămas în urma modificării aduse prin legea din 17 Aprilie 1875, cerea ca deciziunea prin care prevenitul este dat în judecata curții juraților, precum și actul de acuzațiune, să fie comunicate și lăsate în copie fiecărui acuzat de către directorul temniței sau de portărel.

Art. 284, în urma modificării aduse prin aceeași lege, cerea ca și lista juraților să se comunice acuzatului în același mod, prevăzut de art. 237, însă în ajunul zilei de judecată.

Art. 17 din regulamentul portăreilor, pune portăreilor și obligația comunicării, fiecărui acuzat, a listei martorilor acuzării și ai părții civile.

Redacțiunea art. 237 păcătuia. În adevăr nu se făcea deosebirea între cazul în care acuzatul e lăsat liber și între cazul când acuzatul e deținut, singurul în care, directorul temniței avea să facă comunicările, portărele urmând a comunica actele numai acelor acuzați ce se găseau liberi. În practică însă, portăreii îndeplineau personal și formalitatea comunicării către acuzații deținuți în penitenciar.

Aplicarea acestor dispozițiuni, n'a prezentat dificultate, când acuzații erau arestați.

Când a fost vorba însă, de acuzați lăsați în stare de libertate, dificultățile au fost foarte mari. Chiar în timpurile anterioare războiului, apropierea sesiunii curții cu jurați, era o mare grijă pentru capul portăreilor, mai ales, dacă se întâmplă în primăvară sau în toamnă, când drumurile erau impracticabile, căci pe lângă faptul că nu găseau mijloc de transport, dar trebuia să facă 2-3 zile de drum numai pentru un singur acuzat. Unii capi de portărei pentru a înlătura neajunsul transportului, obișnuiau să intervie, prin compăniile de jandarmi sau chiar prin parchete, pentru a aduce pe acuzații liberi, la reședința tribunalului, și aci le înmănuau, atât decizia de trimetere în judecată, actul de acuzare cât și lista juraților.

Dela intrarea noastră în faza pregătirii de războiu, până azi, dificultățile înmănării actelor văzute, la domiciliul acuzaților, au crescut și au avut ca rezultat amânarea din sesiune în sesiune, a mai multor procese aduse în fața Curții cu juri, în cari acuzații erau liberi și domiciliu în altă comună de cât aceea în care este reședința tribunalului.

Concentrările numeroase, transformate apoi în mobilizări, pe deoparte, carierele cu perspective mai bune, cu atribuțiuni mai frumoase, au contribuit la dezorganizarea corporilor de portărei. Acolo unde mai înainte erau 3 portărei, astăzi de abia găsești unul; ceilalți sunt ori mobilizați ori demisionați.

Cel rămas sau chiar cei rămași, nu pot face față cerințelor multiple ce-i sunt impuse de serviciu (mai ales că taxarea actelor trebuie făcută, în mod regulat de portărel, nu de secretar) și prin consecință actele de trimetere în judecată, de acuzare, listele de jurați și martori, rămân necomunicate.

În afara dificultăților aduse de lipsa de portărei, mai sunt dificultăți de transport.

Ne fiind tren decât odată pe zi, cărașii celor mai rudimentare vehicule, pretind prețuri mari, grozav de mari. Avansul dat de minister, pentru cheltueli penale abia ajunge pentru plata unui transport pe o distanță de câțiva kilometri, așa că s'a întâmplat ca portăreii,

să nu aibă sune disponibile pentru efectuarea transportului¹⁾.

Iată deci, noi cauze pentru neîndeplinirea formalităților absolut necesare, pentru ca un proces să fie în stare de judecată, fără să mai vorbim de ipoteza drumurilor impracticabile, altfel de cât călare.

Dar judecarea nu putea fi temperizată la infinit. Individul nu putea sta sub acuzare, delă sesiune la sesiune.

Ministerul justiții a propus simplificarea sistemului de comunicare, luându-se din atribuția portărelului, atât de greoi la drum și atât de puțin accesibil, comunicarea actelor de trimetere în judecată; de acuzare, și a listei juraților, când e vorba de acuzat liber, trecând comunicarea celor dintâi notarului și ofițerilor de poliție ori jandarmilor; iar comunicarea listei juraților, dându-o în sarcina greșierului tribunalului, care o va pune în vedere acuzatului ce trebuie să i se înfățișeze, pentru aceasta, în cabinetul său.

Propunerea fiind admisă, decretul lege No. 2899 din 8 Iulie 1919 publicat în „Monitorul Oficial“ No. 67 din 10 Iulie 1919, dă următoarea redacțiune art. 237 și 284 din procedura penală: ²⁾.

Art. 237. ³⁾ Deciziunea prin care prevenitul este dat în judecata Curții juraților, precum și actul de acuzare trebuie comunicate și lăsate în copie fiecăruia dintre acuzații deținuți în penitenciar, de către directorul temniței sau de ajutorul său; iar celor lăsați liberi, la domiciliul lor, de către ofițerii de poliție. În comunele urbane și de câtra notari și jandarmi, în comunele rurale, cari vor încheia proces-verbal despre aceasta.

Art. 284.— Lista juraților se va comunica fiecărui acuzat deținut în penitenciar, în ajunul zilei de judecată, de către directorul temniței sau ajutorul său, cari vor încheia proces-verbal despre aceasta.

Acuzatul lăsat liber va fi lăsat să se prezinte în ajunul zilei de judecată la greșia Curții cu jurați spre a lua cunoștință de lista juraților.

Această îndatorire i se va pune în vedere, prin citațiunea de notificare și termenului fixat pentru judecată.

În caz de neprezentare, formalitatea comunicării listei juraților va fi considerată ca îndeplinită.

Prezentarea sau neprezentarea acuzatului se va constata printr'un proces verbal, încheiat de greșierul Curții cu jurați.

Aceasta este modificarea impusă de împrejurări, nu de ideia unei proceduri simple, rapide, lipsite de fast.

Dar nu ne mulțumește, pentru că nu înlătură cu totul neajunsurile de care am vorbit.

Se ia din sarcina portărelului, comunicarea deciziunii de trimetere în judecată, a actului de acuzare și a listei juraților, dar se lasă încă comunicarea listelor martorilor, liste prevăzute de art. 340 pr. penală.

Codul de procedură penală, nu arată cine face comunicările acestor liste. Regulamentul portăreilor însă, prin art. 17, însărcinează pe portărel cu comunicarea lor.

Aceleași motive cari au determinat comunicarea actului de acuzare și a deciziunii Camerei de punere sub

¹⁾ Portăreii trib. Romanai au comunicat portăreilor trib. Telegorman cu adresa No. 4408/919 că nu pot comunica unor acuzați lista juraților și a martorilor neavând fonduri din care să plătească transportul. În același senz adresa No. 4265/919 a portăreilor Trib. Olt.

²⁾ Circul. Ministerului de Justiție No. 24437/919.

³⁾ Sublinierile indică modificările.

acuzare, precum și a listei juraților prin alt agent, afară de portărel, trebuie să determine și comunicarea listei martorilor acuzării, către acuzatul lăsat liber, prin același agent. În adevăr, portărelul nu va purta grija transportului în comunele depărtate de reședința sa, nici statul nu va mai suporta cheltuelile atât de mari ale drumului. Nu se va mai putea invoca nici lipsa portărelului sau aglomerarea lucrărilor, nici imposibilitatea transportului. Agentul care comunică lista martorilor acuzării, firește va comunica și lista martorilor apărării sau ai părții civile.

În lipsa unui text din codul de procedură, care să stabilească norma comunicării listelor de martori și care să determine agentul, art. 17 din Reg. portăreilor rămâne în picioare și constituie un non senz față de motivele noilor dispozițiuni din art. 237 și 284 precum și o *pedică* la distribuirea justiției⁴⁾.

Dar mai avem ceva. Avem art. 471 pr. penală, care cere să se publice prin (bătae de?) tobă, în cea dintâi duminică următoare și apoi să se afișeze la poarta locuinței acuzatului, la poarta primării și la poarta sălei curței cu jurați, ordonanța de contumacie și art. 470 care impune notificarea ordinului de prezentare, în termen de 10 zile, la domiciliul acuzatului dispărut.

Nici un text din codul de procedură penală, nu arată că aceste dispozițiuni ale art. 470 și 471 pr. penală, trebuie să fie îndeplinite de portărel.

Nici un text din Regulamentul portăreilor nu impune acestora obligația de care vorbim.

Practica, însă, a impus portăreilor, prin argumente scoase din art. 237 și 284 pr. pen. și 17 din Reg. portăreilor să îndeplinească și procedurile contumacilor. *Nu este același sistem de procedură încetată, greoaie, fastuoasă, fără niciun rezultat practic?*

Credem că da. Susținem, prin urmare, să se curme cu această practică și printr'un articol adițional, sau printr'un aliniat adăugat art. 340 pr. pen. și altul adăugat art. 471 să se dea în căderea aceluiași agenți arătați de art. 237 atât comunicarea listelor de martori cât și a ordonanței de contumacie.

S'ar redacta astfel.

Art. 340!..... vor fi fost notificate, cel puțin cu 48 ore mai înainte de cercetare, prin notar sau jandarmul șef de post în comunele rurale, prin ofițerii de poliție în comunele urbane, acuzatului de către ministerul public etc. etc....

Art. 471!... la a primării și la ușa sălei de ședință a curței juraților, de către notar ori jandarmul șef de post, în comunele rurale, de către orice ofițer de poliție, în comunele urbane.

Se poate însă, în ceia ce privește comunicarea listelor de martori, adopta un sistem mixt.

Să se comunice adică, acuzatului deținut lista prin directorul temniței, iar acuzatul liber să fie obligat să se prezinte grefierului curței cu Jurați, în ajunul zilei de judecată spre a lua cunoștință de martorii acuzării și ai părții civile, odată cu comunicarea listei Juraților. Rămâne, în această ipoteză, să se comunice prin ofițerii de poliție, ministerului public, lista martorilor apărării⁵⁾.

4) Aceste dispozițiuni nu sunt abrogate de noua lege. Aceasta modifică numai art. 237 și 284 pr. pen. și 17 din Regul. portăreilor, care nu poate fi modificat, nici pe cale de circulară, ci prin decizie ministerială sancționată prin I. D. R.

5) În momentul culegerii acestui articol dezideratul colaboratorului nostru în ceia ce privește comunicarea listei martorilor, este fapt îndeplinit, un decret lege ordonând comunicarea lor prin directorii temniței acuzatilor închiși și prin notari sau șefi de post celor lăsați liberi (nota redacției).

Credem însă că, grefierul Curței cu jurați ar putea îndeplini singur această din urmă formalitate, față de ministerul public, dată fiind împrejurarea că parchetul este pretutindeni chiar în localul tribunalului, sub același acoperământ cu grea curței cu juri.

Portărelul ar rămâne ca supraveghietor al îndeplinirii acestor comunicări.

Ori care sistem s'ar adopta, e bine venit, cu o condiție: „*Să se facă neapărat modificarea și de îndată.*”

Altfel scopul urmărit nu se atinge iar Curțile cu jurați se vor constitui numai pentru amânarea proceselor și pentru constatarea că „*nu sunt portărei*” sau dacă sunt „*statul nu le-a pus la dispoziție fondurile pentru transport*”, fapt ce nemulțumește și pe jurați și pe magistrați și sustrage dela muncă zeci de oameni—acuzati, părți civile, martori. Inchei aceste rânduri cu o întrebare:

— Dece prin art. 237 se zice că „*comunicarea se va face de notari și jandarmi*”? S'a înțeles să se facă de acești 2 agenți, împreună? Care ar fi motivul? Ne place a crede că este un simplu vițiu de redacțiune. S'a gândit alcătuitorul decretului, la imposibilitatea unuia din acești 2 agenți, pentru îndeplinirea procedurii, și de aceea lasă alternativa, alegerei agentului.

În acest caz însă trebuie înlocuit „și” prin „ori” spre a se citi: — „*de către notari ori jandarmi*”.

Ori câtă grabă impune o măsură, nu înțelegem ca redacțiunea dispozițiunilor să dea naștere la echivo-uri dăunătoare.

Nu se poate schimba redacțiunea?

PETRE ȘT. STOICA

Judecător de ședință la Tribunalul Teleorman

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA III

Audiența dela 26 Mai 1919

Președenția d-lui G. Fleișlen, Consilier

Ministerul de Război cu Iție Barasch

Decizia No. 25

Competență.— Rechiziționări de mărfuri pentru armată pe baza legii rechizițiilor. — Acțiunea în plată pentru diferența de preț. — Competența instanței civile a o judeca.

Ori ce daraveră ce decurge din legea de rechiziții, este civilă, iar nu comercială, și deci de căderea instanțelor civile.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Minei din partea Ministerului de război în dezvoltarea motivelor de casare și pe d-l avocat Cohn-Drașineanu, din partea înfimatului; în combateri;

Deliberând:

Asupra motivului de casare formulat de Ministerul de Război contra deciziei comerciale a Curței de Apel din Iași, secția I, cu No. 7, din 3 Aprilie 1918, data în procesul dintre acel Minister și Ițic Barasch și prin care Ministerul este condamnat a plăti d-lui Barasch 2039 lei 20 bani, ca diferență de preț a unei cantități de brânză de 10195 kgr., ce i-a fost rechiziționată pentru armată, peste prețul fixat de comisia de rechiziție, motiv consistând în împrejurarea că, atât Tribunalul comercial cât și Curtea comercială nu erau competenți a judeca pe cale comercială, măcar că Barasch era comerciant de brânză, căci brânza i-a fost luată în baza

legei de rechiziții, iar nu în baza unui contract sau quasi-contract, incompetență ce a fost propusă de Ministerul instanțelor de fond, dar a fost respinsă;

Având în vedere că, în adevăr, Barasch, reclamând, o diferență de preț, peste cel fixat de comisiunea de rechiziții, pentru o cantitate de brânză ce i se rechiziționase pentru armată, reclamația sa, judecată de Tribunalul Iași secția III comercială și în apel la Curtea comercială, i-a fost admisă în parte, cu toate că se declinase competența instanțelor comerciale, pe cuvânt că afacerea era comercială pentru reclamant, care era comerciant de brânză;

Considerând că dacă Tribunalele comerciale au căderea de a judeca o pricină ca atare și când numai pentru una din părți este comercială, aceasta o pot face când acea pricină este referitoare la comerțul său decurgând dintr'un contract sau quasi-contract al părților înpricinată, iar nu și atunci când pricina decurge dintr'o lege cum e legea de rechiziții și în baza căreia se exercită;

Că, întrucât atunci când brânza i-s'a luat în baza legei de rechiziții, Barasch nu a făcut nici un act de vânzare, referitor la comerțul său, ci a suferit o adevărată expropriere, nu se poate zice că el a făcut un act de comerț față de autoritatea de rechiziție;

Că prin urmare, orice daraveră ce decurge din legea de rechiziții, este civilă, iar nu comercială și deci de căderea instanțelor civile; prin urmare motivul de incompetență a instanțelor comerciale, invocat de Ministerul de Război, e temeinic și decizia urmează a fi casată.

Pentru aceste motive Curtea, casează etc.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA III

Audiența de la 7 Iulie 1919

Președenția D-lui N. C. Schina, Președinte

M. Mora ce administrator-sechestrul al averii moșt. Friederich Seller cu N. A. Papadat

Decisia civilă No. 95

Contract de locațiune.—Proprietari.—Chiriași.—Legea măsurilor excepționale și Decretul-lege 1058 din 6 Martie 1919 cu privire la majorarea chirilor.—Căror contracte au a se aplica?

Proprietarul, al cărui contract de închiriere a început posterior datei de 1 Martie 1913 și a expirat la 23 Aprilie 1917, adică sub imperiul legii măsurilor excepționale, când contractele sau prelungit de drept și când proprietarii nu au avut libertatea de a ridica chirile, ci au trebuit să se mulțumească cu chiria anterioară, poate beneficia de dispozițiile decretului-lege din 6 Martie 1919 și pretinde chiriașului său majorarea chiriei în proporțiile stabilite de acel decret-lege.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Mihail Mora contra sentinței No. 219 din 23 Mai 1919 a Trib. Ilfov Secția IV-a;

Având în vedere că prin această sentință Tribunalul a admis în parte acțiunea intentată de Mihail Mora, în calitate de administrator—sechestrul al averii moștenit. defunct Friederich Scheller prin petițiunea înreg. la No. 9082/919 în contra lui N. A. Papadat și-a obligat pe numitul pârât să plătească reclamantului suma de 1400 lei ce dătoroază ca chirie pe semestrul 23 Aprilie 1919

până la 26 Octombrie 1919 pentru imobilul ce ocupă din str. Pictorul Grigorescu No. 14, fostă Modei și-a respins cererea de spor făcută de sus numitul reclamant;

Având în vedere sentința apelată, actele din dosar precum și concluziunile orale și scrise ale părților;

Având în vedere că din toate acestea se stabilește că faptele și împrejurările cari au dat naștere procesului sunt următoarele: Intimatul N. Papadat ține cu chirie în baza contractului vizat de Administrația financiară sub No. 17579 din 8 Martie 1914, un apartament din imobilul din București str. Pictorul Grigorescu No. 14 (fostă Modei) proprietatea moștenitorilor Fritz Scheller, reprezentată prin procurator Const. Arghiropol, pe termen de trei ani dela 23 Aprilie 1914—23 Aprilie 1917 cu o chirie anuală de 2800 lei, plătită în două rate anuale;

Intervenind legea din 5 Aprilie 1916, contractul la expirarea sa în 1917 a fost prelungit de drept, contract pe care de altfel și procuratorul proprietarilor a făcut mențiunea: că «Prezentul contract se prelungeste încă pe trei ani, cu începere dela 23 Aprilie 1917 în viitor», așa că contractul e în curs de executare;

La 6 Martie 1919, intervenind decretul-lege care dă drept proprietarilor a ridica chiria cu 10, 20 sau 30%, procuratorul proprietarilor C. Arghiropol a făcut la 12 Martie 1919 chiriașului N. Papadat notificarea cerută de lege în vederea acestui adaos, notificare la care N. Papadat a răspuns că nu crede că contractul său intră în prevederile decretului dar că, dacă se va stabili că trebuie să plătească și sporul, îl va plăti;

La 28 Martie 1919 Primul Președinte al Trib. Ilfov prin ordonanță No. 3344/919, a numit administrator-sechestrul asupra averii moștenitorilor Scheller, ca fiind averea unui supus strein,—în care intră și imobilul în chestiune, pe d. avocat Mihail Mora. La 24 Aprilie a. c. administrator-sechestrul M. Mora s'a prezentat la domiciliul chiriașului spre a-i cere chiria împreună cu surplusul de 20%, dar chiriașul N. Papadat oferind numai chiria fără adaos, M. Mora a refuzat a primi, iar N. Papadat a depus chiria câștiului de Aprilie 1919 în suma de 1400 lei la Casa de Depuneri și-a făcut administratorului-sechestrul notificarea cu No. 1724 din 30 Aprilie 1919, prin care îi face cunoscut aceasta;

Administratorul sechestrul a intentat procesul de față chiriașului N. Papadat, prin care cere să fie obligat la plata sumei de 1680 lei ce reprezintă câștiul de Aprilie 1919, mărit cu surplusul legal;

Tribunalul a admis în parte acțiunea și a obligat pe N. Papadat să plătească suma de 1400 lei ce reprezintă conform contractului câștiul de 23 Aprilie și-a respins cererea de a se acorda și sporul și, în contra acestei sentințe administratorul-sechestrul a făcut apel;

Având în vedere că Tribunalul a respins cererea de a se acorda și sporul de 20%, pe motive că contractele expirate în cursul aplicării legii măsurilor excepționale și prelungite pe un termen determinat de însăși părțile contractante nu intră în prevederile decretului din 6 Martie 1919;

Având în vedere că, prin apelul său, administratorul-sechestrul M. Mora susține: că rău Tribunalul n'a admis sporul de chirie pe care l'a cerut, de oare ce contractul intră în categoria celor susceptibile de spor și notificarea a fost făcută în termenul și condițiunile legale;

Având în vedere că, astfel fiind, se pune pentru Curte chestiunea de a se ști, în drept, căror contracte se aplică sporul de 10, 20 sau 30%, prevăzut în decretul-lege No. 1058 din 6 Martie 1919 și în speță, dacă contractul dintre părțile în litigiu, contract început

la 23 Aprilie 1914 și expirat la 23 Aprilie 1917 și apoi continuat cu aceeași chirie, este din acestea;

Având în vedere că din termenii decretului lege din 6 Martie 1919, și, în special din art. 1. se vede că decretul nu face de cât să fixeze termenul de 23 Aprilie 1920, până la care mai pot continua contractele prelungite de drept prin art. 37 din legea măsurilor excepționale pentru a urca chiria, iar prin art. 2 al decretului judecând prohibițiunea înscrisă în art. 35 din aceeași lege, permite proprietarilor ca pentru această perioadă 23 Aprilie 1919—23 Aprilie 1920 să poată urca chiria însă numai în proporția fixată de decret, adică cu 10, 20 sau 30 la sută, după distincțiunile prevăzute;

Având în vedere că de aci rezultă că decretul lege din 6 Martie 1919 nu este de cât o lege complementară a legii măsurilor excepționale și prin care s'a dat o satisfacțiune plângerii proprietarilor contra situației grele și nedrepte — cum susțineau ei — ce le creiase legea măsurilor excepționale față cu chirișii prin oprirea în loc a chiriilor și prelungirea de drept a contractelor;

Având în vedere că acesta fiind caracterul decretului lege din 6 Martie 1919, o evident că el nu se poate aplica de cât acelor contracte cari au fost vizate sau au suferit efectele aplicării art. 35 și 37 din legea măsurilor excepționale;

Având în vedere că conform principiilor înscrise în art. 35 și 37 din legea măsurilor excepționale, puse în aplicare la 5 Aprilie 1916, cad sub aplicațiunea acestei legi toate închirierile începute după data de 1 Martie 1913 și ca consecință prin efectul legii toate contractele respective au fost prelungite de drept, iar chiria nu putea fi sporită peste cea constatată la 26 Octombrie 1915, așa că la expirarea acestor închirieri proprietarii nu putea refuza prelungirea contractului, ca fiind făcută în puterea legii și nu puteau pretinde o chirie mai mare peste cea din vechiul contract; că tot din termenii și înțelesul aceluiași texte de lege, rezultă că s'au exclus dela aplicațiunea acestei legi — atât sub raportul urcării, chiriei cât și al prelungerii de drept — închirierile mai vechi de 1 Martie 1913, precum și închirierile cari deși posterior datei de mai sus indicate în cari însă ar fi vorba de o închiriere nouă, adică de un imobil care nu a mai fost închiriat; că pentru aceste ultime două categorii de închirieri manifestațiunea voinței părților a rămas liberă a fixa orișice chirie, așa că numai ele nu pot beneficia de dispozițiunile decretului de urcare a chiriei, dacă contractele încheiate în aceste condițiuni se găsesc încă în curs — pe când toate celelalte, în cari părțile au fost împiedicate în libera lor manifestație pot beneficia;

Având în vedere că, în speță, contractul de închiriere dintre proprietarul reprezentat prin apelantul M. Mora și intimatul N. Papadat, începuse la 23 Aprilie 1914, adică posterior datei de 1 Martie 1913 și a expirat la 23 Aprilie 1917, adică sub imperiul legii măsurilor excepționale, când contractul s'a prelungit de drept și când proprietarul nu a avut libertatea de a ridica chiria, ei a trebuit să se mulțumească cu chiria anterioară; că prin urmare, contractul e din cele vizate de legea măsurilor excepționale, a suferit influența aplicării ei și ca atare proprietarul poate beneficia de decretul din 6 Martie a. c. de a urca chiria, așa că din acest punct de vedere apelul este întemeiat;

Având în vedere că în contra acestei soluțiuni, intimatul N. Papadat a obiectat, în prim rând, că contractului său cu apelantul nu i se pot aplica dispozi-

țiunile decretului de urcare a chiriei, fiind un contract prelungit prin libera voință a părților și ca dovadă despre aceasta e faptul că pe exemplarul de contract, aflat la dosar, se vede scrisă și subscrisă de procuratorul proprietarului mențiunea: «prezentul contract se prelungește încă pe trei ani, cu începere dela 23 Aprilie 1917 în viitor»;

Având în vedere că obiecțiunea nu poate fi privită ca întemeiată, căci manifestațiunea de voință a părții s'ar fi putut numi liberă numai dacă partea ar fi putut face și altfel, adică: dacă ar fi putut refuza prelungirea; că nefiind astfel, prelungirea contractului nu poate fi considerată de cât ca făcută în puterea legii, iar mențiunea invocată nu numai că nu poate avea însemnătatea ce i se atribue, dar ea nu poate dovedi de cât că procuratorul proprietarului a făcut o mențiune inutilă sau că avoit a conforma voința sa legii; că, dacă tot prin această mențiune s'a fixat și un termen de 3 ani, aceasta nu poate schimba soluțiunea;

Având în vedere că, în al doilea rând, intimatul N. Papadat a mai obiectat că notificarea care i s'a făcut conform art. 3 din decretul-lege din 6 Martie a. c., pentru urcarea chiriei cu 20% o nulă, ea fiind semnată de C. Arghiropol, care nu mai avea calitatea de procurator al proprietarilor, de oarece imobilul aparține unor străini germani și, ca atare, mandatul său ar fi încetat de drept în baza art. 27 din legea relativ la supușii statelor cu care România se găsește în stare de război;

Având în vedere că, în adevăr, numitul C. Arghiropol fiind procuratorul unor proprietari supuși germani, mandatul său încetase de drept în urma punerii sub sechestru a imobilului în chestiune de către guvernul României în August 1916 și prin numirea d-lui Șt. Dumitrescu ca sechestru, dar că, în urma ocupațiunii Capitalei, în baza dispozițiunilor luate de ocupant, el și-a reluat calitatea de procurator-administrator, a exercitat-o, ca dovadă mențiunea de pe contract, pe care și intimatul o recunoaște ca valabilă și a continuat-o în fapt până la data de 28 Martie 1919, când s'a reînființat un nou sechestru asupra averii numiților supuși germani, prin numirea d-lui avocat M. Mora ca sechestru; că, prin urmare, notificarea făcută la data de 12 Martie a. c., de C. Arghiropol, ca procurator al proprietarilor în îndeplinirea formalităților cerute de art. 3 din decretul-lege din 6 Martie a. c. e valabilă și ca atare și această obiecțiune e neîntemeiată;

Având în vedere că astfel fiind, apelul făcut de M. Mora ca administrator sechestru e fondat și cătă a fi admis în totul, iar sentința Tribunalului reformată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Ionescu-Dolj, Curtea admite apelul, etc.

(es) N. C. Schina, P. Hagioopol, I. Ionescu-Dolj

CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Audiența din 15 August 1919

Președinția D-lui D. ISTRATE Președinte

Deciziunea civilă No. 19

G. Logothetides, cere ridicarea sechestrului;

Legislație de război. — Supușii statelor inamice. — Sechestrarea averii lor și punerea sub administrația justiției.

Procedură specială. — Căi de atac și de reformare. — Ordonanță rămasă definitivă prin neapelare. — Cerere de revenire. — Neadmisibilitate. — Art. 8, 10, 11, 12, 14 și 22 din legea din 22 Decembrie 1916.

Din întreg complexul de dispozițiuni a legii

din 22 Decembrie 1916 relativă la punerea sub administrația justiției a averii străinilor supuși ai statelor cu care România se găsește în stare de război, rezultă că legiuitorul a creiat și organizat în această materie o procedură specială și deosebită de dreptul comun, cu regulile de procedură aparte, singurele ce au a fi aplicabile.

Prin urmare numai căile de reformare și retractare prescise prin această lege sunt acele care pot fi admise în această materie specială, adică numai apelul în ce privește pe parte și pe procuror, și contestația numai în privința terților în cazul anume arătat de art. 22, adică când interesele sau drepturile lor au fost lezate prin luarea măsurilor ordonate conform art. 5.

Este, dar neadmisibilă în principiu cererea străinului, de a se reveni asupra ordonanței prezidențiale rămasă definitivă prin neapelarea în termen și prin care s'a hotărât punerea sub administrația justiției a averii străinului, întru cât legiuitorul nu a deschis părții un asemenea drept prin nici un text din menționata lege și nici prin vre-o altă lege posterioară care să autorize ridicarea măsurilor ordonate relativ la străini.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Gh. Logothetide, comerciant din Constanța, în contra ordonanței D-ului Președinte al Tribunalului Constanța No. 101 bis /919, prin care i s'a respins ca nesusținută cererea de a se reveni asupra sechestrării averii dotale ;

Având în vedere susținerea apelantului, conclusionile D-lui Procuror General cum și actele din dosar ;

Având în vedere că se constată că apelantul Gh. Logothetide a făcut la 3 Februarie 1919 declarațiune la Parchetul Tribunalului Constanța, în conformitate cu dispozițiunile art. 8 din legea din 22 Decembrie 1916 relativă la supușii statelor cu care România se găsește în stare de război și bunurile acestora. Că prin acea declarație numitul arată că este supus otoman, de origină greacă și că nu posedă altă avere decât un imobil care aparține ca dotă, soției sale Zoe G. Logothetide și care este situat în str. Tache Ionescu No. 14 din Orașul Constanța ;

Că Președintele Tribunalului Constanța, fiind sesizat de cererea Parchetului și întemeindu-se pe declarația scrisă arătată mai sus, cum și pe declarația orală făcută în acelaș sens în instanță de numitul, cum că este supus otoman, a ordonat punerea sub administrația justiției a sus zisei averi, în conformitate cu dispozițiunile art. 5 litera d, 10 și 11 din menționata lege. Că această ordonanță prezidențială pronunțată la 3 Mai 1919, a rămas definitivă, nefiind atacată cu apel de către numitul în termenul de 15 zile de la pronunțare, prevăzut de art. 14 din lege ;

Că, în urmă, prin petiția din 28 Iunie 1919, Gh. Logothetide cere Președintelui Tribunalului Constanța să revină asupra ordonanței sale anterioare, invocând faptul că dânsul de și supus otoman, însă fiind de origină grec din Tracia, a devenit cetățean elin, prin unirea Traciei cu Grecia și ca atare aparține unui stat aliat, iar nu unui stat cu care România se găsește în stare de război, cum prevede legea din 22 Decembrie 1916 ;

Că această cerere a fost respinsă ca nesusținută de Preșe-

dintele Tribunalului Constanța, iar în contra sentinței Tribunalului numitul a făcut prezentul apel ;

Având în vedere că chestiunea ce trebuie a fi rezolvată în prealabil este aceea de a se ști dacă o asemenea cerere de a se reveni asupra unei ordonanțe prezidențiale dată în virtutea legii mai sus menționată este admisibilă în principiu ;

Având în vedere dispozițiunile art. 10, 11, 12, 14 și următoarele din legea de la 22 Decembrie 1916 relativă la supușii statelor cu care România se găsește în stare de război și bunurile acestora ;

Considerând că, după ce art. 10 dispune că punerea sub administrația justiției a averii străinului se va pronunța de Președintele Tribunalului locului unde străinul își are sediul afacerilor sau domiciliul, fixând anume termene și o procedură specială în această privință, apoi prin art. 14 se prevede dreptul de apel în contra acestor ordonanțe, la Curtea de apel respectivă, în termen de 15 zile libere de la pronunțare, și în formele anume arătate, atât pentru partea interesată cât și pentru procuror ; Că Curtea de apel judecă afacerea de urgență în termen de cel mult de 15 zile ; Că deciziunile Curței apelative se dau fără drept de recurs în Casație ;

Că, în fine prin art. 22 legiuitorul prevede dreptul terților persoane de a face contestație în termen de 15 zile de la afișarea ordonanțelor, în caz când interesele sau drepturile lor au fost lezate prin luarea măsurilor ordonate conform art. 5 ;

Considerând că din întreg complexul de dispozițiuni a acestei legi rezultă că legiuitorul a creiat și organizat în materia de față o procedură specială și deosebită de dreptul comun, cu regulile de procedură aparte, singurele ce au a fi aplicabile în asemenea materie ;

Că, prin urmare numai căile de reformare și retractare prescise prin această lege sunt acele care pot fi admise în această materie specială, adică numai apelul, în ce privește pe parte și procuror, și contestația numai în privința terților în cazul anume arătat de art. 22 și în termenele indicate prin dispozițiunile acestei legi ;

Considerând în adevăr, că din moment ce legiuitorul a determinat căile ordinare și extra-ordinare de reformare într'o anumită materie specială, nu se mai poate introduce prin interpretare sau analogie alte căi de reformare ori de retractare ;

Că, prin urmare, cererea îndreptată în speță la tribunal, tinzând a se reveni asupra ordonanței anterioare, rămasă definitivă prin neapelare în termenul prescise de lege, este neadmisibilă în principiu, fie-că acea cerere ar fi intitulată revizuire ori contestație, sau ori ebn alt-fel, întru cât legiuitorul nu a deschis părții un asemenea drept, prin nici un text din menționata lege, nici prin vre-o altă lege posterioară care să autorize ridicarea măsurilor ordonate relativ la străini ;

Că o asemenea cale de reformare nefiind reglementată prin lege, în materia de față, nici nu s'ar putea ști care este termenul în care ea are a fi exercitată și nici efectele ei ;

Considerând, în fine, că dacă ar fi să ne călăuzim de dispozițiunile codului de procedură civilă în materie de contestație la executare, precum se susține de apelant ceia ce este cel puțin îndoielnic, apoi posibilitatea unei asemenea contestațiuni la executare trebuie a fi mărginită la cazurile prevăzute de art. 735 pr. civ. și anume la acele referitoare la legile de procedură, căci alt-fel ar fi să se judece încă odată un proces deja terminat, atingându-se însă și autoritatea lucrului judecat, ceia ce este neadmisibil, fără un text formal de lege ;

Ca, dar, tribunalul respingând acea cerere de revenire, apelul de față devine nefondat și trebuie să fie respins.

Pentru aceste motive redactate de D-I Consilier R. C. Benișache, în unire cu conclusionile D-lui Procuror general Collini, respinge apelul.

(ss) D. Istrati Al Teodorascu, R. C. Benișache

TRIBUNALUL JUD. CONSTANȚA

Audiența dela 6 Mai 1915

Președinția D-lui A. P. RĂDULESCU, Judecător

Aurica Martinescu cu Căpitan George Pastiu

Căsătorie. — Soți. — Copii. — Sentința de divorț. — Titlul executor. — Cerere de alimente introdusă de soție căreia i s'a încredințat copilul spre creștere — Cerere reconvențională făcută de soțul pârât. — Unde trebuie adresată? (Art. 185 Cod. Civil. și art. 404 Pr. civilă).

1. Soții contractează împreună, prin singurul fapt al căsătoriei, îndatorirea de a alimenta, întreține și educa copii rezultați din căsătorie.

2. Conform art. 400 Pr. civilă cererile incidente și toate contestațiunile relative la înțelesul, întinderea și aplicațiunea dispozitivului hotărârei ce se execută, se vor îndrepta la instanța care a încuviințat titlul executor.

Prin urmare, când soția cheamă în judecată pe fostul său soț pentru a fi condamnat să-i servească o pensie lunară pentru întreținerea copilului minor rezultat din căsătorie, ce prin sentința de divorț i-a fost ei încredințat, soțul pârât nu poate face cerere reconvențională la acest Trib. pentru a i se încredința lui copilul, această cere urmând a se face dinaintea Trib. care a pus titlu executor pe sentința de divorț.

Tribunalul,

Având în vedere susținerile părților și actelor din dosar;

Având în vedere că, conform art. 185 cod. civil, soți contractează împreună prin singurul fapt al căsătoriei, îndatorirea de a alimenta, întreține și educa copii rezultați din căsătorie;

Având în vedere că, prin sentința de divorț No. 41/913 a Tribunalului Vlașca declarându-se desfăcută căsătoria dintre reclamantă și pârât, s'a încredințat reclamantei întreținerea copilului Nicolae în etate de 4 ani și jumătate, rezultat din căsătorie; că dar, pârâtul are obligațiunea legală, de a contribui în raport cu sursele sale, la cheltuielile făcute de reclamantă, cu întreținerea copilului, din momentul în care copilul a intrat în îngrijirea reclamantei, adică în începere dela 5 Iulie 1913, data transcrierii sentinței de divorț în registrele de stare civilă;

Având în vedere că, din certificatul No. 21721/914 al Ministerului de Război și din certificatul Regimentului 18 Artilerie, rezultă că pârâtul în calitate de căpitan în Regimentul 18 Artilerie, primește lunar 60 lei indemnizație de activitate, plus solda de 400 lei brută din care i se face rețineri lunar de 167 lei pentru pensie, diferite cotizații și datorii;

Având în vedere că, Tribunalul ținând seamă de cheltuielile ce necesită cu întreținerea copilului, a cărui vârstă este astăzi de 6 ani și jumătate, de situația financiară a pârâtului și de a reclamantei care prin apărătorul său declară în susținerile făcute în instanță că posedă avere totală de 50000 lei, fixează la 60 lei lunar sumă cu care pârâtul urmează a fi obligat a contribui la întreținerea copilului, că dar acțiunea urmează a fi admisă în parte;

In ce privește cererea reconvențională;

Având în vedere că, prin această cerere pârâtul tinde la respingerea acțiunii principale, cerând a i se încre-

dița copilul dat reclamantei prin sentința de divorț; Considerând că, conform art. 400 pr. civ. cererile incidente și toate contestațiunile relative la înțelesul întinderea și aplicațiunea dispozitivului hotărârei ce se execută, se vor îndrepta la instanța care a încuviințat titlul executor;

Având în vedere că, măsurile prescise printr'o hotărâre, referitoare la încredințarea și supravegherea copiilor, sunt prin natura lor provizorii, revocabile și susceptibile de a primi modificări în interesul copiilor, după diferite împrejurări survenite în cursul execuțiunii lor;

Că, deci, toate incidentele ivite ca o consecință a executării acestor hotărâri, relativ la aplicarea și modificarea măsurilor luate, trebuesc să fie îndreptate la instanța care ordonându-le a încuviințat titlul executor;

Având în vedere că, această competență fixată de lege, nu în interesul privat al părților ci pentru o bună distribuțiune a Justiției, fiind de ordin publică nu este susceptibilă de o prorogare voluntară sau legală, ca efect al cererii reconvențională. Că, în speță, cererea formulată de pârât, pentru încredințarea copilului și modificarea astfel a dispozițiilor luate în această privință prin sentința de divorț, fiind de competență exclusivă a Tribunalului Vlașca care a încuviințat titlul executor, este rău îndreptată pe calea unei cereri reconvenționale înaintea Tribunalului Constanța și deci, cată a fi respinsă ca atare;

Pentru aceste motive redactate de dl. judecător A. P. Rădulescu, Tribunalul admite acțiunea etc.

(ss) A. P. Rădulescu, I. Opreșcu.

(s) Greffier, St. Ciocoiu.

A apărut în editura „Curierului Judiciar“, ediția II-a

REGULAMENTUL HOTARNICIILOR

ȘI

REGULAMENTUL SPECIAL PENTRU HOTARNICIA IZLAZURILOR COMUNALE

cu circularile ministeriale, legiuirile vechi și formulare, adnotat cu doctrina și jurisprudența Română și streină de d-l VI. Mavrodineanu.

Prețul 9 Lei.

A apărut:

— *Așezământul și legătura lui Mihai Vodă*, de d-l profesor S. G. Longinescu. Prețul 6 lei.

— *Riscurile în obligațiunile civile*, de d-l judecător Al. B. Iliescu. Prețul lei 5.50.

— *Originile Dreptului Internațional Public*, de d-l Iorgu Radu. Prețu 9 lei.

— *Validitatea căsătoriilor celebrate în streinătate în dreptul internațional privat și legislația română*, de d-l Iorgu Radu. Prețul lei 1.50

— *Problema Banatului* de d-l Profesor G. G. Mironescu, traducere după ediția franceză de A. B. Prețul lei 2.50.

Retipărint numerile și tablele de materii ce ne lipseau, suntem în măsură a servi la cerere colecțiuni complete din *Curierul Judiciar* pe anii 1900 până la 1916 inclusiv. Fiecare an complet cu tabla lui de materie, se vinde pe prețul de 50 lei.